

In de zaak 102-63

Jacques Boursin,

ambtenaar bij de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, wonende te Béreldange, 63, rue de Luxembourg (G.D.L.),

verzoeker,

vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, hoogleraar aan de Universiteit van Brussel,

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal

Place de Metz, 2, Luxembourg,

verweerder

vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, P. Lamoureux, als gevolmachtigde,

betreffende nietigverklaring van beschikkingen betreffende de ambtelijke carrière van verzoeker,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt :

R. Lecourt, *President,*

L. Delvaux en A. Trabucchi (*Rapporteur*), *Rechters,*

Advocaat-Generaal : K. Roemer,

Griffier : A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten als volgt kunnen worden samengevat :

Verzoeker trad op 3 januari 1955 in dienst van de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. en werd op 1 juli 1956 in rang A 6-1 aangesteld als ambtenaar in vaste dienst in de zin van het Statuut.

In oktober 1958 kwam hij voor in het organigram van de afdeling „Markt” onder de aanduiding administrateur III met rang A 6-2 in de carrière A 4 (administrateur I). Bij beschikking van 27 juli 1960 werd hij met ingang van 1 januari 1960 bevorderd tot rang A 5-1.

Bij beschikking van de Voorzitter van 4 januari 1961 werd verzoeker ad interim belast met de functie van hoofdadministrateur, post no. 18 van het organigram van het Directoraat-Generaal „Arbeidsvraagstukken, Sanering en Omschakeling”, zulks met ingang van 1 juli 1960. Op grond van deze bestemming verkreeg hij met ingang van 1 september 1960 een aanvullende toelage tot de bezoldiging van rang A 4-1.

Op 21 september 1962 ontving verzoeker mededeling van de beschikking van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit d.d. 5 september 1962, waarbij hij met ingang van 1 januari 1962 vast werd aangesteld in zijn interimrang, namelijk A 4-1. Op 23 januari 1963 ontving hij een nota van de Directeur Personeelszaken, de heer Jaurant-Singer, waarbij hem werd meegedeeld dat zijn administratieve positie voortaan de volgende zou zijn :

„Benaming (loopbaan): hoofdadministrateur (categorie A, **rangen 4 en 5**). Bestemming: post no. 123 van het organigram van het D.G. Arbeidsvraagstukken (ex post 18)”.

Bij nota van 28 januari 1963 verklaarde verzoeker aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit, dat hij met de hem toegewezen loopbaan niet kon instemmen, daar zij, gezien zijn vroegere positie, een beperking inhield van zijn vooruitzichten op verdere carrière. De Directeur Personneelszaken berichtte verzoeker in antwoord hierop dat, gelet op de bestaande organisatie der diensten, in zijn administratieve positie geen enkele wijziging kon worden gebracht.

In een nota betreffende het organigram 1963-1964 van 18 februari 1963, gericht tot de Administratieve Commissie, verzocht de Directeur-Generaal, de heer Vinck, aan wie verzoeker was toegevoegd, onder meer dat bij zijn Directoraat-Generaal een post van adviseur (rang A 3) zou worden gecreëerd en dat bijgevolg de post van hoofdadministrateur bij de afdeling „Industriële omschakeling” zou worden opgeheven. In deze nota verklaarde de heer Vinck dat deze omzetting, welke hij in het belang van de dienst noodzakelijk achtte, de gelegenheid zou openen enkele door de invoering van het nieuwe Statuut gerezen moeilijkheden — waartoe ook het geval van verzoeker behoorde — op te lossen. Dit verzoek werd door de Administratieve Commissie in haar bijeenkomst van 5 maart afgewezen.

In een nota van 13 juni 1963 gericht tot de Directeur-Generaal „Administratie en Financiën”, verzocht de heer Vinck — ditmaal met verwijzing uitsluitend naar de administratieve positie van verzoeker — om te worden ingelicht over de beslissing over zijn voorstel van 18 februari 1963.

Het antwoord op deze nota, d.d. 28 juni 1963 en ondertekend door de heer Signorini, Directeur-Generaal „Administratie en Financiën”, bevestigde de negatieve beslissing van de Administratieve Commissie.

Op 29 juli 1963 richtte verzoeker overeenkomstig artikel 90 van het Statuut een bezwaarschrift tot de Voorzitter van de Hoge Autoriteit waarbij hij herziening verzocht van de beschikking van 18 december 1962, althans voor wat de loopbaan van hoofdadministrateur betreft en in ieder geval de handhaving, ad personam, van

zijn vroegere vooruitzichten op een carrière die zich mede uitstrekt tot rang A 3. Voorts gaf hij in overweging zijn post van hoofd-administrateur om te zetten in een post van adviseur.

Op dit bezwaarschrift werd door de Vice-Voorzitter van de Hoge Autoriteit, de heer Coppé, bij nota van 17 oktober 1963 afwijzend beschikt;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* in zijn op 27 november 1963 ter Griffie van het Hof gedeponceerd request heeft verzocht dat het den Hove behage :

„I — Nietig te verklaren :

1. De afwijzing door de Hoge Autoriteit bij haar nota van 17 oktober 1963, van zijn verzoek tot regeling van zijn ambtelijke loopbaan strekkende met name, al ware het ad personam, tot handhaving van zijn vooruitzichten op ambtelijke carrière welke gewijzigd waren door de omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden behorende bij de in bijlage I van het Statuut bedoelde standaardfuncties;
2. Voor zover nodig, het Statuut zelf en met name de artikelen 5, paragraaf 4, en bijlage I;
3. De beschikking van de Commissie van Voorzitters houdende afwijzing van het voorstel van de Hoge Autoriteit tot handhaving van de vooruitzichten op verdere carrière, eventueel ad personam, gelijk die in het vroegere Statuut waren neergelegd;

II — Te verstaan dat de verweersters sub 1 en 2, zijn vooruitzichten op verdere carrière gelijk die in het vroeger Statuut waren neergelegd, eventueel ad personam dienen te handhaven;

III — Subsidiair :

Nietig te verklaren :

1. De afwijzing door de Hoge Autoriteit, bij haar nota van 17 oktober 1963, van het verzoek tot regeling van verzoekers' ambtelijke loopbaan, strekkende met name tot indeling in rang A 3 welke hij, voordat het Statuut op hem van toepassing werd verklaard, stilzwijgend had verkregen;
2. De vaste aanstelling van verzoeker, voor zover hij daarbij in rang A 4 werd ingedeeld;

IV — Te verstaan dat verzoeker geacht moet worden met ingang van 1 januari 1962 te zijn aangesteld in rang A 3 met de daarbij behorende salaristrap en met alle gevolgen rechtens betreffende de bezoldiging en alle andere statutaire voordelen;

Meer subsidiair :

V — De verweersters sub 1 en 2 te veroordelen tot betaling aan verzoeker van een bedrag ad Bfr. 1,— wegens geleden onstoffelijke schade, onder voorbehoud van wijziging van deze eis in de loop van het geding;

VI — Verweersters sub 1 en 2 in de proceskosten te veroordelen”;

Overwegende dat *verzoeker* in zijn conclusie van repliek van nuari 1964 concludeert dat het den Hove behage :

„Het beroep van verzoeker in zijn geheel als zijnde niet ontvankelijk, althans ongegrond te verwerpen;

verzoeker in de proceskosten te veroordelen, met dien verstande evenwel dat de door de Hoge Autoriteit gemaakte kosten overeenkomstig artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering te haren laste blijven”;

Overwegende dat *verzoeker* in zijn conclusie van repliek van 10 mei 1964 voorts nog subsidiair concludeert dat het den Hove behage :

„Aan de wederpartijen de overlegging te gelasten van :

1. De processen-verbaal met betrekking tot het besluit waarbij de Hoge Autoriteit haar personeelsstatuut van 1956 heeft aangenomen;
2. Een nota van de Voorzitter van 16 juni 1958 ondertekend door de heren Dehnen, Rollman en Vinck (Directeuren van de Afdeling „Markt”) betreffende de bevorderingen per 1 juli 1958;
3. Een nota van de heer Vinck van 22 december 1959 getiteld : „Beoordeling van de werkzaamheden en de bevoegdheden van J. Boursin”, gegeven in verband met een eventuele bevordering (bijlage tot het jaarlijkse rapport);
4. De dienstnota no. 200 (Hoge Autoriteit no. 6874/61 f, van 2 januari 1962, getekend G. Signorini), over het onderwerp : „Toepassing van de artikelen 10, 11, 13 en 15 van het Statuut”;
5. Het proces-verbaal betreffende het besluit tot aanneming van het nieuwe Statuut door de Hoge Autoriteit in haar bijeenkomst van 14 februari 1962;
6. De nota van 15 maart 1962, door de heer Signorini gericht aan de Directeur-Generaal Arbeidsvraagstukken, over het onderwerp : Regeling

van de nieuwe loopbanen voor de hoofdsecties „Arbeidsvoorwaarden” en „Sociale zekerheid”;

7. De nota van 29 mei van de heer Signorini gericht aan de heer Vinck, getiteld: „Rapport met betrekking tot de vaste aanstelling van de heer J. Boursin”;
8. Inleidend rapport van de I.S.I.D.A. (document Hoge Autoriteit no. 7276/62 f) betreffende de organisatie van het D.G. „Arbeidsvraagstukken, Sanering en Omschakeling” van de E.G.K.S. (althans de blz. 34 tot en met 38 met betrekking tot de sectie „Industriële Omschakeling”);
9. Een nota van de heer Vinck aan de heer Signorini over de nieuwe loopbanen, van 19 december 1962;
10. Een mededeling aan het personeel (document Hoge Autoriteit no. 8595/62 f + bijlagen I, II en III) van 20 december 1962, getekend G. Signorini en getiteld: „Regeling van de nieuwe loopbanen”;
11. Een nota van de heer Signorini aan de heer Vinck van 7 januari 1963 over hetzelfde onderwerp;
12. Een nota van de heer Vinck aan de heer Signorini van 5 augustus 1963 met als onderwerp: „Klacht van de heer Boursin in de zin van artikel 90 van het Statuut — administratieve positie van de heren Boursin en Will”;
13. Een nota van de heer Signorini aan de heer Vinck van 21 oktober 1963 betreffende de klacht van verzoeker in de zin van artikel 90 van het Statuut;
14. Een nota van de heer Krawielicki aan de Hoge Autoriteit betreffende het door verzoeker ingestelde beroep;

Verzoeker toe te laten tot het horen van de volgende getuigen :

1. *De heer Spiegeleer*

ten aanzien van het volgende feit : dat de getuige waarschijnlijk in september 1961, doch in elk geval op 8 januari 1962, verzoeker heeft medegedeeld dat zijn benoeming krachtens het oude Statuut zeker was, hetzij na een zuiver formeel vergelijkend onderzoek, hetzij door bevordering.

2. *De heer F. Vinck*

over de omstandigheden waaronder verzoeker de directe medewerker van getuige werd en belast met de werkzaamheden welke naar diens oordeel thans overeenstemmen met die van een adviseur;

over de stappen die getuige bij de administratie heeft gedaan ten einde te bewerken dat de administratieve positie van verzoeker zou worden geregeld”;

Overwegende dat *verweerster* bij haar dupliek van 24 juli 1964 heeft gepersisterd bij de conclusies van haar verweerschrift en verklaard :

„dat zij zich refereert aan 's Hofs oordeel ten aanzien van de vraag of het nuttig is om — gezien het geschilpunt gelijk dit door de vordering van verzoeker wordt bepaald — personen als getuigen te doen horen die slechts als particulieren konden optreden of wier bevoegdheden — gelijk verzoeker zeer wel weet — hen niet machtigden de Hoge Autoriteit of het tot aanstelling bevoegde gezag te vertegenwoordigen”;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevoegd :

DE AANDUIDING VAN DE E.G.K.S. EN DE COMMISSIE VAN VOORZITTERS ALS PROCESPARTIJEN

In zijn inleidend request heeft *verzoeker* de wederpartijen als volgt aangeduid :

1. de E.G.K.S.;
2. de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S.;
3. casu quo, de in artikel 78 van de E.G.K.S. bedoelde Commissie van de vier Voorzitters.

In haar verweerschrift verklaart de *Hoge Autoriteit* dat zij overeenkomstig artikel 6, derde lid, van het Verdrag binnen het kader harer bevoegdheden de E.G.K.S. vertegenwoordigt.

Bij brief van haar Voorzitter van 27 januari 1964 bericht de *Commissie van de vier Voorzitters* dat zij, nu zij niet is een instelling als bedoeld in de artikelen 6 en 7 van het E.G.K.S.-Verdrag, iedere bevoegdheid mist om in rechte op te treden.

Ten aanzien van het in rechte betrekken van de E.G.K.S. wijst *verzoeker* erop dat in artikel 91 van het nieuwe Statuut van de ambtenaren gesproken wordt van een beroep der ambtenaren tegen de Gemeenschap, doch refereert hij zich overigens op dit punt aan het oordeel van het Hof.

Wat de Commissie van de vier Voorzitters betreft, stelt *verzoeker* dat de bijzondere aard van het geval grond oplevert haar in rechte te roepen en dat dit lichaam, hoewel niet een instelling zijnde in de zin van de artikelen 6 en 7 van het Verdrag, niettemin een orgaan is van de Gemeenschap welks bevoegdheid in casu wordt betwist. Hij verwijst naar het Belgische recht, hetwelk in zodanig geval de mogelijkheid tot beroep geeft bij de Raad van State tegen gemeentelijke organen zoals het College van Burgemeester en Wethouders, welke als zodanig geen rechtspersoonlijkheid bezitten.

DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE EIS

I — 1. *Nietigverklaring van de weigering verzoekers vooruitzichten op verdere carrière in stand te laten*

a) *Verweerster* stelt dat deze vordering niet ontvankelijk is, nu noch in de nota van de Voorzitter van 17 oktober 1963, noch in enige vroegere van de Hoge Autoriteit afkomstige akte, een beschikking neergelegd kan zijn inhoudende de weigering om verzoekers verkregen rechten op de loopbaan A 3 te handhaven, daar hij zodanige rechten nimmer heeft gehad. Immers, *verzoeker* werd met ingang van 1 januari 1962 in vaste dienst aangesteld als hoofd-administrateur, dat wil zeggen op een tijdstip waarop de loopbaan van hoofdadministrateur zich niet meer uitstreckte over de rangen A 4-A 3, maar alleen over de rangen A 5-A 4. Daar *verzoeker* nimmer een post heeft gehad in de loopbaan A 4-A 3, kon hij geen vooruitzicht hebben op verdere carrière en, a fortiori, geen enkel recht op de rang A 3 verkrijgen; dit kon hem dus ook niet worden ontnomen.

Verzoeker repliceert dat hij krachtens het oude Statuut aanspraak kon maken op bevordering tot hoofdadministrateur waar-

mede het vooruitzicht op de rang A 3 gegeven was. Verweerster kan zich voor de afwijzing van de bevordering van verzoeker niet op een eventuele nalatigheid harerzijds beroepen. Zij heeft zelf in het verleden erkend dat verzoeker een vooruitzicht had op de rang A 3 en verklaard het te betreuren dat zij dit vooruitzicht wegens de houding van de Commissie van vier Voorzitters niet in stand heeft kunnen houden.

Bovendien houdt de nota van de Vice-Voorzitter van 19 oktober 1963 wel degelijk een weigering in en de vraag of die weigering gerechtvaardigd is raakt niet de ontvankelijkheid maar het geschil ten principale.

Bij dupliek merkt *verweerster* op :

1. dat de bevordering eerst een recht wordt nadat daartoe door het bevoegde gezag is besloten;
2. dat verzoeker, die reeds met ingang van 1 januari 1960 naar rang A 5 bevorderd was, ingevolgde artikel 39, paragraaf 1, van het personeelsstatuut van de E.G.K.S. en artikel 2, paragraaf 2, van de bijlage IV tot dit Statuut (Hoge Autoriteit), vóór 1 januari 1962 niet voor een nieuwe bevordering in aanmerking kon komen.

Verweerster betwist overigens niet dat de vraag of de nota van 17 oktober 1963 een wilsuiking vormde waarbij het handhaven van de vooruitzichten op verdere carrière werd geweigerd, ten dele niet op het gebied van de ontvankelijkheid ligt. Het zou hier niettemin een vraag betreffen welke beantwoording aan de behandeling van het geschil te gronde vooraf dient te gaan. Indien de Hoge Autoriteit ernaar gestreefd heeft de vooruitzichten op verdere carrière van sommigen in stand te houden, dan deed zij zulks uit bereidwilligheid en niet ter verdediging van een beschermd rechtsbelang.

b) *Verweerster* stelt voorts dat de vordering niet ontvankelijk is wegens verval van recht. Immers, de handelingen welke tot een wijziging hadden kunnen leiden van een eventuele aanspraak van

verzoeker op de rang A 3, — te weten artikel 5, paragraaf 4, en bijlage I van het Statuut betreffende het verband tussen standaardfuncties, alsmede de vaststelling van de ambtelijke positie en van de persoonlijke carrière van verzoeker — werden respectievelijk te zijner kennis gebracht bij een nota van de Voorzitter van de Hoge Autoriteit van 16 februari 1962 en een mededeling van 23 januari 1963. In mei 1962 was derhalve de termijn verstreken voor een beroep tegen artikel 5, paragraaf 4, van het Statuut, terwijl in april 1963 zulks het geval was ten aanzien van de vaststelling van de administratieve positie en de loopbaan van verzoeker.

Hiertegen merkt *verzoeker* op dat, nu het Statuut na het verwijderen van de in paragraaf 7 van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen voorziene termijn door een onbevoegd gezag was vastgesteld, het als niet bestaand moet worden aange merkt en niet slechts als vernietigbaar. Bijgevolg mag niet acht worden geslagen op de in artikel 91 van dat Statuut bedoelde termijn, want het is het oude Statuut dat geldt, en deszelfs artikel 58 voorziet geen termijn voor het instellen van een beroep. Zelfs indien artikel 91 van het herziene Statuut toepasselijk geacht moest worden, zou ingevolge artikel 81 van het Reglement van het Hof de termijn van drie maanden eerst na de publikatie van het Statuut beginnen te lopen, daar het hier een handeling van collectieve strekking betreft. Deze openbaarmaking in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen is evenwel achterwege gebleven. Ook indien men het Statuut als een interne circulaire voor de ambtenaren zou mogen beschouwen, dan zou het bewijs van de betekening daarvan slechts geleverd kunnen worden door de ondertekende verklaring van de ambtenaar dat hem daarvan mededeling is gedaan (artikel 26 van het nieuwe en artikel 8 van het oude Statuut).

Verzoeker stelt overigens dat hij op de nota van 23 januari 1963 van de Directeur Personeelszaken heeft gereageerd met een nota aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit. Het antwoord daarop ging niet van de Hoge Autoriteit zelfe uit, doch slechts van een ambtenaar, de heer Jaurant-Singer en kon derhalve niet als een bevoegd gegeven beschikking op een administratief beroep worden beschouwd.

Ten slotte beroept verzoeker zich erop dat hij slechts uit de omschrijving der werkzaamheden welke hem eerst op 21 mei 1963 werd medegedeeld kon begrijpen, enerzijds dat het onvermijdelijk was bij wege van een administratief beroep opnieuw de handhaving van zijn vooruitzichten op verdere carrière te verzoeken en anderzijds dat hij recht had op herindeling in rang A 3.

Verweerster repliceert dat een handeling slechts als niet-bestaand kan worden aangemerkt wanneer er sprake is van een grove onregelmatigheid; hiervan was in casu evenwel geen sprake. Bovendien kende verzoeker zeer wel het herziene Statuut daar dit in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 1962, blz. 2673, opgenomen was en daardoor van algemene bekendheid.

Nu verzoeker zelf erkent dat hij op 28 januari 1963 een administratief beroep heeft ingesteld waarop niet geldig zou zijn beschikt, moet hieruit volgens *verweerster* worden afgeleid dat de termijn voor het rechterlijk beroep ingevolge artikel 91, paragraaf 2, van het Statuut eind mei 1963 was verstreken. De omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden houdt geen enkel verband met de wijziging van verzoekers loopbaan, daar deze slechts volgt uit bijlage I tot het Statuut en de nota van 23 januari 1963 aan verzoeker.

I — 2. *Onwettigheid van het Statuut en met name van artikel 5, paragraaf 4 en bijlage I*

Zie het hierboven gestelde sub I — 1, b).

II — *Handhaving van verzoekers vooruitzichten op een loopbaan welke zich uitstrekt tot rang A 3*

Zie het hierboven gestelde sub I — 1.

III — 1. *Nietigverklaring der in de nota van 17 oktober 1963 neergelegde afwijzende beschikking met betrekking tot verzoekers indeling in rang A 3*

Met betrekking tot het eerste onderdeel van de subsidiaire conclusies van verzoeker, merkt *verweerster* op dat hij in zijn nota van 29 juli 1963 geen verzoek heeft gedaan als vervat in deze conclusies, strekkende tot de indeling in rang A 3. Verzoeker kon derhalve van de Hoge Autoriteit op dit punt geen beslissing verkrijgen en kan dan ook thans niet een afwijzende beschikking bestrijden welke noch stilzwijgend noch uitdrukkelijk gegeven werd.

Verweerster voegt hieraan toe dat deze vordering tardief is daar zij slechts in schijn gericht is tegen de nota van 17 oktober 1963 maar in werkelijkheid tegen de beschikkingen van 5 september 1962 en van 23 januari 1963.

Verzoeker stelt dat uit het feit dat hij in zijn nota van 23 juli 1963 had voorgesteld zijn post van hoofdadministrateur op te heffen en die te vervangen door de post van adviseur, duidelijk blijkt dat hij verzocht in rang A 3 te worden ingedeeld. Verzoeker verwijst voorts naar een nota van de juridische dienst van 6 december 1963 waarbij zijn eis in deze zin wordt geïnterpreteerd.

Met betrekking tot de vraag of zijn vordering tardief is, stelt verzoeker onder verwijzing naar de ter zake reeds voorgedragen argumenten, dat zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat hij zijn vaste aanstelling zonder voorbehoud heeft aanvaard, of dat zijn voorbehoud krachteloos werd daar het niet door een beroep in rechte werd gevolgd, dit verval van recht slechts voor het verleden zou gelden en dat zijn vordering geacht moet worden te zijn ingesteld op het ogenblik waarop zij in een bezwaarschrift werd neergelegd en in ieder geval op het ogenblik waarop zijn verzoekschrift ter Griffie van het Hof werd gedeponneerd.

Bij dupliek handhaaft *verweerster* haar stelling dat het administratief beroep van 29 juni 1963 in hoofdzak gericht was op het instandhouden van beweerde aanspraken op verdere carrière.

De nota van de juridische dienst is van interne aard en van latere datum dan het introductief request. Zij werd bovendien opgesteld voordat aan de hand van een diepgaande bestudering de

ware aard van het geschil kon worden vastgesteld. Nu het administratief beroep van 29 juni 1963 geenszins betrekking had op de d.d. 21 mei 1963 medegedeelde omschrijving der werkzaamheden en een verzoek tot herindeling slechts met een beroep op die omschrijving had kunnen worden gemotiveerd en ingesteld, moet het beroep tardief worden geacht.

III — 2. *Nietigverklaring van de vaste aanstelling van verzoeker voor zover hij daarbij werd ingedeeld in rang A 4*

Verweerster stelt dat deze vordering tardief en derhalve niet ontvankelijk is, daar bij nota van 21 september 1962 aan verzoeker mededeling werd gedaan van zijn indeling in rang A 4.

Verzoeker stelt dat hij eerst sedert 21 mei 1963, de dag waarop hem de in artikel 5, paragraaf 4, van het Statuut bedoelde omschrijving van werkzaamheden en bevoegdheden werd medegedeeld, kon weten dat de door hem uitgeoefende werkzaamheden overeenstemmen met die van een adviseur in rang A 3.

IV — *Indeling van verzoeker in rang A 3 met ingang van 1 januari 1962*

Verweerster stelt dat deze vordering niet ontvankelijk is, nu daarmee de uitoefening wordt beoogd van een slechts aan de administratie toekomende bevoegdheid.

Verzoeker antwoordt hierop dat hij geenszins vordert dat het Hof hem in rang A 3 zal benoemen, doch slechts dat het zal verstaan dat hij in rang A 3 moet worden ingedeeld.

Verweerster ziet in deze nadere verklaring van verzoeker een wijziging van de oorspronkelijke eis en refereert zich ter zake aan het oordeel van het Hof. Zij merkt voorts op dat de in bijlage X voorkomende bewoordingen „*kan ... in vaste dienst worden aangesteld*” schijnen te duiden op een bevoegdheid welke uitsluitend aan de Hoge Autoriteit toekomt.

V — *De door verzoeker geleden onstoffelijke schade*

Verweerster acht deze vordering niet ontvankelijk daar verzoeker ter ondersteuning daarvan geen enkel middel heeft voorgedragen.

Verzoeker verklaart dat toewijzing van zijn primaire vorderingen voor hem mede voldoening zou inhouden van zijn vordering tot vergoeding van onstoffelijke schade.

Ten principale

A — *DE WEIGERING VERVAT IN DE NOTA VAN DE HOGE AUTORITEIT D.D. 17 OKTOBER 1963*

Tegen de afwijzende beschikking welke *verzoeker* in de nota van 17 oktober 1963 meent te zien, draagt hij de volgende middelen voor: onbevoegdheid, schending van wezenlijke vormvoorschriften, schending van het Verdrag of van enige uitvoeringsregeling daarvan en détournement de pouvoir;

Hij voert daartoe de volgende argumenten aan:

- I — de op 21 mei 1963 aan verzoeker medegedeelde omschrijving der functies en werkzaamheden van de in bijlage I tot het Statuut bedoelde standaardfuncties is nietig, daar zij werd vastgesteld op grondslag van een door een daartoe niet bevoegd gezag aangenomen Statuut, immers de in paragraaf 7 van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen bedoelde termijn was verstreken toen de Commissie van Voorzitters het Statuut aannam. De artikelen 46 en 62 van het oude Statuut, vastgesteld krachtens paragraaf 7 van bedoelde Overeenkomst, konden geen gelding hebben na afloop van de in die bepaling bedoelde overgangperiode.
- II — De beperking van verzoekers vooruitzichten op verdere carrière betekent een schending van het beginsel der verkregen rechten, hetwelk het Hof krachtens artikel 31 van het E.G.K.S.-Verdrag moet handhaven.

Verweerster merkt allereerst op dat deze middelen reeds dadelijk terzijde kunnen worden gesteld nu verzoeker heeft nagelaten overeenkomstig artikel 38, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering ter ondersteuning daarvan—en met name van de middelen schending van wezenlijke vormvoorschriften en détournement de pouvoir—de rechtens nodige gegevens te verschaffen.

Verzoeker antwoordt hierop dat aan de vereisten van voormeld artikel 38 is voldaan, wanneer de wederpartij niet in twijfel verkeert aangaande de voorgedragen middelen en dat verzoeker niet voor elk middel afzonderlijk behoeft aan te geven welke grond van nietigheid wordt bedoeld. In elk geval kan de uiteenzetting der middelen door een nader betoog bij repliek worden aangevuld. Wat in het bijzonder de middelen betreft van onbevoegdheid, schending van wezenlijke vormvoorschriften en détournement de pouvoir, verwijst verzoeker naar de argumenten voorgedragen ter ondersteuning van het onderdeel III — 1 van de eis.

Verweerster merkt hiertegen op dat men zich niet kan beperken tot het uiteenzetten van feiten en het inroepen van nietigheden, doch dat daartussen een verband moet worden aangetoond.

Het middel van onbevoegdheid ratione temporis

a) Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verweerster stelt dat het middel waarbij de nietigheid van het Statuut wordt betoogd niet ontvankelijk is daar het niet tot het beoogde rechtsgevolg kan leiden en verzoeker dus geen belang heeft bij de inroeping daarvan. Immers, een eventuele onregelmatigheid van het Statuut zou de nietigheid meebrengen van de beschikking waarbij verzoeker als hoofdadministrateur in vaste dienst werd aangesteld en bijgevolg ook van zijn bevordering naar rang A4. Verzoeker zou zich dan teruggeplaatst zien naar rang A5. In zodanig geval zou het beroep volgens constante rechtspraak van de Franse administratieve rechter niet ontvankelijk zijn wegens het ontbreken van het vereiste belang.

Verzoeker antwoordt hierop dat nietigverklaring van het Statuut normaliter niet de nietigheid van zijn aanstelling zou meebrengen, zulks temeer daar hij reeds krachtens het oude Statuut in rang A 4 benoemd had moeten worden. Bovendien zou hij er belang bij hebben om — na gedurende zekere tijd in rang A 5 ingedeeld geweest te zijn — vervolgens wederom in rang A 4 te worden aangesteld met handhaving van de vooruitzichten op verdere carrière welke hij aan het oude Statuut ontleende.

Hiertegen merkt *verweerster* op dat verzoekers belang bij de nietigverklaring van het Statuut uitsluitend moet worden beoordeeld in het licht van het met het beroep beoogde doel, namelijk de handhaving van het beweerde vooruitzicht op verdere carrière. Daar deze nietigverklaring voor verzoeker onvermijdelijk het verlies van de rang A 4 zou medebrengen, moeten zijn vooruitzichten om deze rang opnieuw te verkrijgen te onzeker worden geacht om daarin een belang te zien op grond waarvan die nietigheid zou kunnen worden ingeroepen.

b) *Ten principale*

Volgens *verweerster* zijn de door verzoeker ingeroepen middelen rehtens niet gegrond, daar de artikelen 62 en 46 van het vorige Statuut — waarop de bevoegdheid van de Commissie van Voorzitters tot herziening van het Statuut berust — hun gelding na het verstrijken van de overgangsperiode niet hebben verloren. De overgangsbepaling die volgens paragraaf 7 van de Overeenkomst uiterlijk bij het einde van de overgangsperiode haar kracht moest verliezen, zag op de aanwerving van arbeidscontractanten en niet op het door de Commissie van Voorzitters vast te stellen Statuut. De geldigheid van het door de Hoge Autoriteit op 21 december 1955 binnen het kader van haar bevoegdheid tot interne organisatie aangenomen Statuut, waarbij het voorlopige contractuele stelsel werd beëindigd, was echter niet gebonden aan de duur van de overgangsperiode.

Bovendien regelt artikel 5, paragraaf 4, van bijlage I bij het Statuut onderwerpen met betrekking waartoe de Commissie van Voorzitters krachtens artikel 78, derde lid, van het Verdrag bevoegd

was, daar het vaststellen van een tabel nopens het verband tussen standaardfuncties en loopbanen deel uitmaakte van de vaststelling der salarisschalen. Doch ook indien de Commissie van Voorzitters niet bevoegd geweest zou zijn dan zou zulks niet gelden voor de Hoge Autoriteit, daar zij immers bevoegd is de positie van haar ambtenaren te regelen.

Verzoeker beroept zich op de conclusies van de Advocaat-Generaal Lagrange in de zaak Algera, waarin wordt gesteld dat deze bevoegdheid niet voortvloeit uit artikel 78 van het E.G.K.S.-Verdrag maar uit paragraaf 7 van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen. De Commissie van Voorzitters ontving van de partijen bij het Verdrag bevoegdheid voor een beperkte tijdsduur en kon zich niet op grond van de artikelen 62 en 46 van het oude Statuut in strijd met paragraaf 7 van de Overeenkomst een supplementaire bevoegdheid van verlengde duur verschaffen.

Verzoeker erkent dat het oude Statuut, overeenkomstig de beginselen door het Hof uitgesproken in de zaken 24-58 en 34-58, zeer wel van kracht had kunnen blijven ook na afloop van de overgangperiode. Indien de Hoge Autoriteit een nieuw Statuut had willen vaststellen, dan had zij zulks moeten doen langs de weg van de in artikel 95 van het Verdrag bedoelde herzieningsprocedure, het daarbij aan iedere instelling afzonderlijk overlatende zelf de nodige amendementen aan te brengen.

Verzoeker keert zich tegen het argument van verweerster dat hij de exceptie van onwettigheid slechts tegen algemene voorschriften zou kunnen aanwenden welke voor hem bezwarend zijn en stelt dat, ook in het kader van artikel 5, paragraaf 4, en bijlage I van het Statuut, het uitermate twijfelachtig is dat het opstellen van een tabel nopens het verband tussen standaardfuncties en loopbanen gezien zou moeten worden als een handeling met betrekking tot de vaststelling van de salarisschalen. In elk geval is de bevoegdheid van de Commissie van Voorzitters op dit gebied geen reglementerende bevoegdheid, doch strekt zij zich slechts uit tot het coördineren van de ter zake door een nader te bepalen bevoegd gezag te nemen maatregelen.

Wat betreft de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit om zelf de nieuwe tekst van het Statuut aan te nemen, meent verzoeker dat de aanneming van de herziene tekst door de Hoge Autoriteit in casu slechts bestond in het besluit dat deze tekst op haar diensten van toepassing zou zijn. Bovendien is het geenszins zeker dat, wanneer aan het einde van de overgangperiode de bevoegdheid van de Commissie van Voorzitters kwam te vervallen, de instelling zelve de competentie zou verkrijgen. Ten slotte zou, indien de Hoge Autoriteit werkelijk de door verweerster gestelde bevoegdheid bezat, de grief dat zij verzoekers vooruitzicht op verdere carrière niet heeft gehandhaafd, gegrond zijn daar de Hoge Autoriteit zich dan niet zou kunnen verschuilen achter het argument dat het hier een aan haar opgelegde maatregel betreft.

Verweerster repliceert dat artikel 95 van het Verdrag slechts ziet op de herziening van bepalingen van het Verdrag zelf en derhalve niet op het Statuut der ambtenaren van toepassing kan zijn. In geen geval kan een verplichting van de Hoge Autoriteit worden aangenomen tot het in stand houden van de aan een bepaalde ambtenaar krachtens het oude Statuut toekomstige vooruitzichten op verdere carrière.

Wat de bevoegdheid van de Commissie van Voorzitters betreft, kan verweerster niet inzien in hoeverre „het van tevoren vaststellen door een Commissie”, gelijk het heet in artikel 78, derde lid, „slechts een adviserende en geen beschikkingsbevoegdheid zou inhouden”.

De grief van schending van het beginsel van verkregen rechten

Verzoeker betoogt dat de verkorting van zijn vooruitzichten op verdere carrière een schending betekent van het beginsel der verkregen rechten, hetwelk het Hof krachtens artikel 31 van het E.G.K.S.-Verdrag moet handhaven.

Onder verwijzing naar de door haar met betrekking tot de ontvankelijkheid aangevoerde argumenten, ten betoge dat ten behoeve van verzoeker geen enkel verkregen recht kon ontstaan, wijst

verweerster erop dat in het algemeen de ambtenaren op wie een publiekrechtelijk Statuut van toepassing is geen verkregen rechten kunnen bezitten op handhaving van de tekst waarbij hun positie werd geregeld, tenzij hun uitdrukkelijk bepaalde rechten werden toegekend. Zij verwijst in dit verband met name naar het Belgische, Franse en Italiaanse recht.

Verzoeker erkent weliswaar dat krachtens de nationale rechtspraak de onder Statuut gestelde ambtenaren in het algemeen geen verkregen rechten bezitten, doch merkt hierbij op dat de internationale administratieve gerechten streven naar een nadere bepaling van de werking der verkregen rechten. Deze rechterlijke colleges nemen in het algemeen aan dat de internationale ambtenaar een verkregen recht heeft op zijn bezoldiging en rang. Volgens verzoeker zou het niet in strijd zijn met een gezonde toepassing van het beginsel der verkregen rechten om aan te nemen dat het recht op de rang mede het recht inhoudt op het handhaven van de daaraan verbonden voordelen en met name van het vooruitzicht op verdere carrière.

Bovendien zou aan het beroep op het nationale recht niet noodzakelijkerwijs meer kracht toekomen dan aan het algemeen erkende beginsel van de eerbiediging van de verkregen rechten en zulks temeer daar dit beginsel bijzonder ruim moet worden opgevat waar het internationale ambtenaren betreft. Immers deze laatsten beschikken niet, gelijk de nationale ambtenaren, over ruime mogelijkheden van afweer — zoals een collectief optreden op het politieke vlak of door tussenkomst van vakorganisaties — tegen iedere poging tot schending hunner rechten in de vorm van wettelijke of andere algemene voorschriften.

Verweerster merkt op dat de argumentatie van verzoeker, gebaseerd op de onderscheiding tussen de contractuele en statutaire positie van ambtenaren, in casu iedere betekenis mist daar van de aanvang af het voornemen bestond de E.G.K.S.-ambtenaren — behoudens voor een korte overgangsperiode — aan een statutaire regeling te onderwerpen. Daarom zijn de in de nationale rechtsstelsels gevonden oplossingen hier van toepassing.

Verweerster beroept zich voorts op het door de administratie te eerbiedigen algemene beginsel dat terugwerkende kracht is uitgesloten. Het recht op een rang ontstaat slechts door bevordering tot of een benoeming in die rang. De bevordering zelf is nimmer een recht. Daarom is het stellen van nieuwe, onmiddellijk toepasselijke, voorwaarden in de vorm van een wijziging der loopbanen voor het verwerven van de rang A 3, niet in strijd met het zoëven genoemde beginsel. Artikel 94, tweede lid, bevestigt dat men dit beginsel inderdaad heeft willen respecteren.

B — *BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE VAN VOORZITTERS
BEDOELD SUB 1 - 3 VAN DE EIS*

Verzoeker betoogt dat de beschikking waarbij de Commissie van Voorzitters geweigerd heeft gevolg te geven aan het verzoek van de Hoge Autoriteit om de aanspraken der ambtenaren op verdere carrière ad personam te handhaven, onwettig is en wel om de volgende redenen :

- a) Ingevolge artikel 78 van het E.G.K.S.-Verdrag kan de Commissie van Voorzitters zich niet tegen zodanige maatregel verzetten daar zij uitsluitend tot de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit behoort;
- b) Deze weigering houdt een schending in van het beginsel der verkregen rechten.

Dit middel is volgens *verweerster* niet ontvankelijk en wel enerzijds, daar verzoeker de hoedanigheid mist het in te roepen nù hij nimmer enig vooruitzicht op rang A 3 heeft gehad, en anderzijds, daar het feit dat de Commissie van Voorzitters geen overgangsbepalingen heeft voorzien tot handhaving van bedoelde vooruitzichten, niet als een beschikking kan worden beschouwd.

Verzoeker betoogt daarentegen dat hij niet het slachtoffer mag worden van de vertraging waarmede de wederpartij zijn positie heeft geregeld. Bovendien vormt de weigering van de Commissie van Voorzitters wel degelijk een beschikking.

Naar het oordeel van *verweerster* komt deze stelling van verzoeker neer op de bewering dat een positieve beschikking mede een afwijzende beschikking zou zijn in zoverre daarbij alle andere positieve beschikkingen, welke men had kunnen nemen doch niet genomen heeft, worden geweigerd.

Bovendien betoogt *verweerster* dat dit middel rehtens ongegrond is, daar de gewraakte wijziging in de loopbaan der ambtenaren voortvloeit uit de tekst van het herziene Statuut, hetwelk geen overgangsbepalingen bevat ter handhaving van meergenoemde vooruitzichten. Bovendien was de Commissie van Voorzitters, nu er in casu geen sprake was van verkregen rechten, geenszins gehouden eventuele vooruitzichten op carrière ad personam te handhaven.

Verzoeker antwoordt hierop dat de rechtsschennis juist gelegen is in het feit dat de Commissie van Voorzitters bedoelde handhaving niet in het Statuut heeft voorzien.

C — HET VERBAND TUSSEN FUNCTIES EN RANG

Ter ondersteuning van zijn subsidiaire eis voert *verzoeker* in zijn introductiebrief request tegen de schriftelijke weigering van de Hoge Autoriteit d.d. 18 oktober 1960 hem in rang A 3 in te delen, de volgende middelen aan: onbevoegdheid, schending van wezenlijke vormvoorschriften, schending van het Verdrag of van enige uitvoeringsregeling daarvan, alsmede détournement de pouvoir; verzoeker laat evenwel na specifieke argumenten daartoe voor te dragen.

Gezien deze laatste omstandigheid aldus *verweerster* kan op voornoemde gronden van nietigheid geen acht worden geslagen. Bovendien kon zij verzoeker niet in rang A 3 indelen, daar de post no. 18 (administrateur) van het organigram der Directie waartoe verzoeker behoort — onmiddellijk volgende op post no. 7, eveneens een administrateursplaats — in het nieuwe organigram overeenstemt met post 123, in volgorde komende na post 112 (ex post no. 7), die voorzien was voor een afdelingshoofd. Bijgevolg kon

verzoeker hoogstens de rang A 4 verkrijgen. Verzoeker kan derhalve niet staande houden dat hij een functie heeft uitgeoefend die niet met de hem toegewezen post overeenstemt. In dit verband merkt verweerster nog op dat het verzoek van de heer Vinck — Hoofd van het Directoraat-Generaal waartoe verzoeker behoort — om verzoeker rechtstreeks aan hem toe te voegen, door de Administratieve Commissie van de Hoge Autoriteit in haar zitting van 10 maart 1960 werd afgewezen.

Verzoeker verwerpt de „exceptio obscuri libelli” met het beoog dat aan de eisen van artikel 38 van het Reglement voor de procesvoering is voldaan, wanneer zowel de wederpartij als het Hof zich een duidelijk beeld kunnen vormen van hetgeen met het beroep wordt gevorderd en dat het daartoe niet nodig is naar een bepaald verdragsartikel of eventuele andere voorschriften te verwijzen. Bovendien is het bij artikel 42 van het Reglement toegestaan de bij het beroep summier aangevoerde middelen nader uit te werken, hetgeen temeer geldt voor de onderhavige materie waarvan het Hof in volle omvang mag kennisnemen.

Ten principale merkt verzoeker op dat het in wezen gaat om de vraag welke functie hij in werkelijkheid heeft uitgeoefend. Bij haar argumentatie gaat verweerster uit van de verkregen rang en niet van de uitgeoefende functie; dit zou in strijd zijn met het in het arrest-Maudet neergelegde beginsel. Verzoeker stelt dat hij, gezien het feit dat hij rechtstreeks aan de heer Vinck was toegevoegd, zowel voor als na zijn vaste aanstelling een functie uitoefende welke blijkens de door de Hoge Autoriteit gegeven omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden met die van een adviseur in rang A 3 gelijk stond. Hij stelt voor op dit punt de heer Vinck als getuige te horen.

Hij keert zich voorts tegen de door verweerster gemaakte onderscheiding tussen de de jure en de facto uitgeoefende functie. Verzoeker verrichtte zijn werkzaamheden uitsluitend volgens de instructies van zijn Directeur-Generaal en hij mocht derhalve aannemen dat hij zijn functie wettig uitoefende.

Verweerster repliceert dat de beginselen, uitgesproken in de gevoegde zaken 21 en 22-63, waarop verzoeker zich beroept, in casu niet toepasselijk zijn, daar in genoemde zaken duidelijk was gebleken dat verzoeker belast was met de leiding van een dienst welke de instelling zelf als afdeling had gekwalificeerd, zodat niet kon worden betwist dat verzoeker zowel de jure als de facto de functie uitoefende van afdelingshoofd. In het onderhavige geval daarentegen valt de jure niet te betwisten dat verzoeker — zowel blijkens het aan 1962 voorafgaande als het daaropvolgende organigram — noch de functie uitoefende van afdelingshoofd, noch enige andere functie op grond waarvan hij beschouwd kon worden als adviseur bij een orgaan van de instelling of als een ambtenaar die onder het gezag van een directeur-generaal of directeur verantwoordelijk was voor de uitvoering van werkzaamheden van onderzoek of controle en wel daar hij hiërarchisch geplaatst was onder een ambtenaar die zelf aan een directeur ondergeschikt was.

Het feit dat de Directeur-Generaal „Administratie en Financiën” in naam van de Hoge Autoriteit herhaaldelijk op deze positie heeft gewezen, alsmede de weigering van de Administratieve Commissie d.d. 5 maart 1963, om een post van adviseur ten dienste van de Directeur-Generaal te creëren, bewijzen dat de Hoge Autoriteit nimmer de bedoeling heeft gehad verzoeker, hetzij de jure of de facto, een andere functie toe te wijzen dan die welke met zijn plaats in het organigram overeenstemde. De vordering van verzoeker betekent derhalve de ontkenning van de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit haar eigen diensten te organiseren; zij zou leiden tot het teniet doen van iedere mogelijkheid een organigram en een begroting op te stellen en houdt voorts de betwisting in van de in artikel 78, derde lid, van het Verdrag neergelegde bevoegdheid voor de Commissie van Voorzitters om tot de in die bepaling bedoelde „vaststelling van tevoren” over te gaan.

IV — Procedure

Overwegende dat de schriftelijke behandeling het normale verloop heeft gevolgd;

dat de Eerste Kamer van het Hof in haar zitting van 21 oktober 1964, de Advocaat-Generaal gehoord, heeft besloten zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan;

dat partijen ter terechtzitting van 11 november 1964 in haar pleidooien zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 2 december 1964 conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

A — *DE AANDUIDING VAN DE E.G.K.S. EN DE COMMISSIE VAN VOORZITTERS ALS PROCESPARTIJEN*

Overwegende dat verzoeker zijn beroep heeft gericht niet alleen tegen de Hoge Autoriteit van de E.G.K.S. doch eveneens tegen de E.G.K.S. zelve c. q. tegen de in artikel 78 van het E.G.K.S.-Verdrag bedoelde Commissie der vier Voorzitters;

Overwegende, voor wat betreft het in rechte betrekken van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, dat artikel 90 van het Statuut van de ambtenaren, regelende het aan de vordering in rechte voorafgaande hiërarchische beroep, bepaalt dat iedere ambtenaar een verzoek of klacht bij het tot aanstelling bevoegde gezag van zijn instelling kan indienen;

dat het in het artikel 91 van het Statuut bedoelde beroep op de rechter, voor zover niet anders is bepaald, gelijke regels moet volgen en tegen bedoelde instelling moet worden gericht;

dat, gezien de aard der bij voornoemd artikel 78 aan de Commissie der vier Voorzitters toegekende bevoegdheden de door haar verrichte handelingen ten opzichte van de ambtenaren van de Gemeenschap slechts rechtsgevolgen kunnen bewerken via de beschikkingen der door die handelingen gebonden instellingen;

dat de wettigheid van de handelingen der Commissie van Voorzitters slechts kan worden getoetst bij de bestrijding in rechte van de genoemde beschikkingen;

dat het derhalve a priori uitgesloten moet worden geacht, dat een ambtenaar van de Gemeenschap zou kunnen worden ontvangen in een beroep tegen genoemde Commissie en zulks los van de vraag of deze binnen het kader van de rechtsorde der Gemeenschap bevoegd is in rechte op te treden;

dat mitsdien op het beroep slechts acht kan worden geslagen voor zover het gericht is tegen de Hoge Autoriteit der E.G.K.S.;

B — DE HANDHAVING VAN VERZOEKERS AANSPRAKEN OP VERDERE CARRIERE

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat verzoeker de nietigverklaring heeft verzocht van de weigering welke volgens hem is vervat in de nota van 17 oktober 1963, ondertekend door de Vice-Voorzitter van de Hoge Autoriteit;

Overwegende dat *verweerster* deze vordering niet ontvankelijk acht, daar de bestreden handeling geen beschikking zou opleveren;

Overwegende evenwel dat de door *verweerster* ter ondersteuning van deze exceptie aangevoerde argumenten de ontkenning inhouden van een verkregen recht van verzoeker op rang A 3, zulks met name op grond van het feit dat zowel onder het oude als het nieuwe Statuut de ambtenaren geen enkel recht hebben tot een vaste aanstelling op de door hen ad interim beklede post;

dat deze argumenten dus het geschil ten principale raken;

dat derhalve over deze exceptie eerst kan worden bevonden bij het onderzoek van het geschil te gronde;

Overwegende dat *verweerster* de vordering voorts niet ontvankelijk acht wegens verval van recht;

Overwegende dat de vaststelling van de administratieve positie en de carrière van verzoeker onder het herziene Statuut te zijner kennis werd gebracht bij een op 23 januari 1963 betekende nota;

dat uit deze nota blijkt dat de loopbaan van verzoeker beperkt bleef tot de rangen A4-A5;

dat zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat de op 28 januari 1963 door verzoeker aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit gerichte brief een klacht is in de zin van artikel 90 van het Statuut en dat de nota van de Directeur Personeelszaken van 7 februari 1963 geen geldige beantwoording van deze klacht vormt, de termijn voor het instellen van een beroep in rechte tegen de impliciete afwijzing krachtens artikel 91 van het Personeelsstatuut reeds verstreken was toen het onderhavige beroep aanhangig werd gemaakt;

Overwegende dat verzoeker voorts nog aanvoert, dat waar het Statuut werd vastgesteld door een na het verstrijken van de in paragraaf 37 van de Overeenkomst neergelegde termijn onbevoegd geworden gezag, dit Statuut rechtens als niet bestaand moet worden aangemerkt en derhalve met de in artikel 91 voorziene termijn geen rekening mag worden gehouden;

Overwegende dat deze exceptie niet kan worden aanvaard;

dat toch paragraaf 7 van de Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen de bevoegdheid van de Commissie van Voorzitters inzake statutaire aangelegenheden niet in het leven heeft geroepen, doch deze veeleer als reeds bestaande heeft aangemerkt;

dat het normaal is en in overeenstemming met de regels van behoorlijk bestuur dat het gezag hetwelk bevoegd is tot het geven van een regeling voor een bepaalde materie, eveneens tot wijziging daarvan bevoegd is;

dat derhalve artikel 62 van het in 1956 door de Commissie van Voorzitters vastgestelde en nadien door de Hoge Autoriteit

toegepaste Statuut, waarbij aan die Commissie de bevoegdheid werd toegekend daarin — onder bepaalde voorwaarden — wijzigingen aan te brengen, wettig geacht moet worden;

dat, nu hieruit volgt dat artikel 91 van het herziene Statuut aan verzoeker moet worden tegengeworpen, de onderhavige vordering niet ontvankelijk moet worden geoordeeld wegens verval van recht;

C — *ONTVANKELIJKHEID VAN HET TWEDE ONDERDEEL VAN DE PRIMAIRE VORDERING EN VAN HET TWEDE DEEL VAN DE SUBSIDIAIRE VORDERING*

Overwegende dat uit het voorgaande — en los van iedere verdere overweging — volgt dat wegens tardiviteit niet ontvankelijk zijn de vorderingen van verzoeker strekkende tot nietigverklaring, voor zover nodig, van artikel 5, paragraaf 4, en van bijlage I tot het Personeelsstatuut alsmede de vordering tot nietigverklaring van de beschikking d.d. 5 december 1962 houdende verzoekers aanstelling in vaste dienst voor zover hij daarbij in rang A 4 werd ingedeeld.

D — *HET VERBAND TUSSEN FUNCTIE EN RANG*

1. *Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

Overwegende dat verzoeker ter ondersteuning van het eerste onderdeel van zijn subsidiaire vordering betoogt dat de door hem overeenkomstig de instructies van zijn Directeur-Generaal uitgeoefende functie, zowel voor als na zijn aanstelling krachtens het nieuwe Statuut, blijkens de door de Hoge Autoriteit gegeven omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden, overeenstemt met die van een adviseur in rang A 3;

dat hij op die grond meent recht te hebben op herindeling in genoemde rang;

Overwegende dat verweerster deze vordering niet ontvankelijk acht wegens verval van recht daar zij slechts in schijn tegen de nota van 17 oktober 1963 is gericht, doch in werkelijkheid tegen

de op 21 september 1962 aan verzoeker betekende beschikking tot vaste aanstelling en tegen de beschikking waarbij zijn administratieve positie werd geregeld, betekend op 23 januari 1963;

Overwegende dat deze exceptie niet kan worden aanvaard;

dat verzoeker toch eerst op grond van de door zijn instelling gegeven omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden zich een juist beeld kon vormen van het verband tussen de door hem uitgeoefende functies en een bepaalde standaardfunctie;

Overwegende dat verweerster voorts nog tegenwerpt dat verzoeker in de nota van 29 juli 1963 niet om herindeling in rang A 3 heeft verzocht;

dat hij derhalve op dit punt van de Hoge Autoriteit niet een beschikking kon verkrijgen waartegen krachtens artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren beroep mag worden ingesteld;

Overwegende dat verzoeker inderdaad in bedoelde nota de omzetting van zijn administrateurspost in de post van adviseur slechts subsidiair en in enigszins vage bewoordingen heeft verzocht;

dat verweerster echter zeer wel de ware strekking van dit voorstel heeft begrepen, gelijk blijkt uit haar antwoord bij nota van 17 oktober 1963 en de daarin vervatte gronden ter verklaring van het feit dat het haar niet mogelijk was de post van verzoeker overeenkomstig zijn verlangen in een andere om te zetten;

dat derhalve deze exceptie van verweerster eveneens moet worden verworpen;

2. *Ten principale*

Overwegende dat met het beginsel van overeenstemming tussen de uitgeoefende functies en de rang, hetwelk aan bijlage I, alsmede aan de in artikel 5 bedoelde, door elke instelling te geven omschrijving der werkzaamheden en bevoegdheden ten grondslag

ligt, wordt beoogd te vermijden, enerzijds dat ambtenaren aan wie vergelijkbare taken werden opgedragen, ongelijk zouden worden behandeld en anderzijds, dat van een ambtenaar diensten zouden worden verlangd welke niet vallen binnen de omschrijving van de aan zijn post verbonden functies;

dat het Hof daarom ook in zijn door verzoeker geciteerde rechtspraak heeft nietigverklaard de weigering van het tot aanstelling bevoegde gezag om een ambtenaar te benoemen in de rang welke overeenstemde met de functie waartoe hij uitdrukkelijk was aangeworven en die hij, overeenkomstig de aanwijzingen van voormeld gezag, zowel voor als na zijn aanstelling in vaste dienst krachtens het Statuut zonder onderbreking had uitgeoefend;

dat dit beginsel evenwel niet voor het tot aanstelling bevoegde gezag de verplichting medebrengt haar ambtenaren een andere rang toe te kennen dan die welke blijkens bijlage I en de in artikel 5 voorziene omschrijving overeenstemt met de post waarop zij niet alleen formeel tewerk werden gesteld, doch waartoe dit gezag hen ook metterdaad wilde bestemmen;

dat een andere opvatting tengevolge zou hebben dat ieder, niet door een machtiging gedekt, initiatief van een diensthoofd waarbij hij aan zijn ondergeschikten werkzaamheden zou opdragen welke in het hiërarchisch geheel behoren bij een hogere post dan de door die ambtenaren beklede, een feitelijke situatie zou kunnen doen ontstaan waaraan het tot aanstelling bevoegde gezag, hoewel zij die niet gewild heeft, niettemin gebonden zou zijn;

dat in het onderhavige geval en onverschillig welke taken aan verzoeker door zijn Directeur-Generaal werden opgedragen, vaststaat dat de verwerende instelling nimmer haar toestemming heeft gegeven tot de rechtstreekse toevoeging van verzoeker aan bedoelde meerdere;

dat zij, in tegendeel, bij verschillende gelegenheden van een tegenovergestelde bedoeling blijk heeft gegeven;

dat verzoeker derhalve geen enkele wettige aanspraak heeft op herindeling in rang A 3;

E — *TEN AANZIEN VAN DE VORDERING TOT SCHADEVERGOEDING*

Overwegende dat verzoeker gevorderd heeft dat verweerster in elk geval veroordeeld zal worden hem een voorlopig op Bfr. 1,— begroot bedrag te voldoen wegens geleden onstoffelijke schade;

Overwegende dat verzoeker evenwel niet aannemelijk gemaakt heeft waarin deze onstoffelijke schade zou bestaan;

dat overigens reeds werd beslist dat hij geen enkel recht had op herindeling in rang A 3;

dat deze vordering derhalve moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat overeenkomstig artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen de kosten, door instellingen ter zake van beroepen van ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, ten laste van die instelling blijven;

dat blijkens artikel 69, paragraaf 2, van genoemd Reglement de in het ongelijk gestelde partij in de kosten zal worden verwezen;

dat, nu het beroep van verzoeker in al zijn onderdelen ongegrond werd bevonden, hij zijn eigen kosten zal moeten dragen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal:

Gelet op artikel 78 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en paragraaf 7 van de bij dit Verdrag gevoegde Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen;

Gelet op het Protocol betreffende het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie,

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

Rechtsdoende,

1. Verwerpt het beroep 102-63;
2. Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten draagt;
3. Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeventien december negentienhonderdvierenzestig.

LECOURT

DELVAUX

TRABUCCHI

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventien december negentienhonderdvierenzestig.

De Griffier,

De President van de Eerste Kamer,

A. VAN HOUTTE

R. LECOURT